

# Basker-Ville och detektiverna

När Basker-Ville sitter ute på verandan kommer Rocky springande med något i munnen. Hunden hoppar uppför trappan och lägger sitt byte vid Basker-Villes fötter.

Det är en konstig rutig hatt, med skärmar både fram och bak, som Sherlock Holmes brukar ha på huvudet.

- Har vi fått Englands mest berömda detektiv på besök här på Gotland? säger Basker-Ville.

Rocky rusar iväg ut i skogen igen.

Efter en halvtimme kommer han tillbaka. Även denna gång lägger Rocky ett byte framför Basker-Villes fötter. Det är en hatt, med ett brett svart band runt kullen och nedvikta brätten.

Basker-Ville vänder på den för att se om det finns någon namnlapp.

”Tillhör Miss Jane Marple, om den blåser bort, returnera den vänligen till ... ” och där stod en adress i St. Mary Mead, England.

Det var mystiskt, tänker Basker-Ville, har vi fått en till av Englands mest berömda detektiver på besök?

Han undrar förstås var Rocky hittar alla dessa hattar, så han smyger efter när Rocky ger sig av ut på heden igen. Efter tjugo minuters tassande stannar Rocky vid en stig. Basker-Ville gömmer sig bakom en enbuske. De ser en elegant klädd rundnätt man med mustasch och plommonstop komma gående.

Rocky kryper ihop bakom en buske och väntar. När mannen passerar på stigen sätter Rocky fart. Han hoppar och knuffar mannen på ryggen. Den välklädde herrn tappar balansen och tar några stapplade steg framåt, med hatten på svaj. Då flyger en kaja förbi och snappar åt sig hatten!

Det var snyggt gjort, men fräckt! tänker Basker-Ville när han smyger därifrån.

När han kommer tillbaks till sin kära veranda sitter Rocky där och väntar med ännu ett byte.

Basker-Ville hittar även denna gång en namnlapp. Hercule Poirot står det på den.

Det är stor risk att både Rocky och han själv, som är Rockys ansvarsfulla husse, ska bli avslöjade som hattjuvar av dessa världsberömda detektiver, inser han och ser sig oroligt om.

\* \* \*

*Det visar sig att det pågår en konferens på Baskerville hall, som ligger en bit bort i skogen. Världens mest berömda detektiver har samlats där för att diskutera ”mycket avancerad brottsbekämpning”. När de blivit av med sina hattar, får de ett nytt problem att lösa; ”gåtan med den försvunna hattarna”. Den första misstänkte är en örn, som förmörkar skyn när detektiverna letar efter spår ute på heden. Den andre är en get, som Mr Walker (Fantomens civila förklädnad) hör bräka i skogen.*

\* \* \*

När Mr Walker, som bevakat örnen vid dess bo är på väg tillbaka till herrgården hörs plötsligt ett fruktansvärt skall! Ett hundskall så hemskt att blodet isas till och med i Mr Walkers ådror!

Han hade hört Sherlock Holmes berätta om *Baskervilles hund* på konferensen. Mr Walker tror inte på spökhundar, men detta skall måste komma från en jättelik monsterhund.

Det mörknar snabbt och han småspringer tillbaka till herrgården. Utanför porten står Sherlock Holmes och blossar på sin pipa. När Mr Walker berättar om det blodisande hundskallet han hört ser Sherlock Holmes inte alls förvånad ut.

- Även jag hörde skallet, viskar han. Jag stod här ute i rökrutan. Det lät precis som **Baskervilles hund**.

\* \* \*

*Nästa dag ger sig en patrull med mycket kvalificerade detektiver, faktiskt ett deckarnas dream team med Sherlock Holmes, Miss Marple, Hercule Poirot, den hårdkokte amerikanen Sam Spade och Mr Walker, ut på spaning efter hattjuven.*

\* \* \*

Sällskapet undersöker brottsplatsen. Sherlock kryper omkring på knä med förstoringsglasat och letar efter spår. Miss Marple spanar med sin teaterkikare efter fåglar.

- Där, säger hon, där sitter en papegoja!

- Det finns inga papegojor på Gotland, påpekar Mr Walker artigt.

Miss Marple räcker honom sin teaterkikare och säger:

- Men vad är då det där?

- Det är en papegoja! konstaterar Mr Walker häpet. Samma som i Bengalens djungler.

Nu ser till och med Sherlock Holmes brydd ut.

- Det är dags att spåra upp monsterhunden, säger Sherlock Homes och fortsätter på stigen. De andra följer motvilligt efter, de ser ängsliga ut. Bovar, gangsters, bedragare och tjuvar är de vana vid, men i denna ödsliga trakt, där det finns monsterhundar, örnar och papegojor, känner de sig inte säkra.

De banar sig fram mellan martallar och enar, tills terrängen öppnar sig och de kommer till ängen bakom Basker-Villes hus. Där kommer Rocky springande och skäller glatt.

- Undan, säger Sam Spade, som var den förste som Rocky hälsade på.

- Vi letar inte efter en liten knähund, utan en jättelik monsterhund!!

Vilken ohyfsad karl, tänker Rocky och springer ut på ängen igen, med blicken vänd mot marken.

Plötsligt förmörkas himlen. En mäktig skugga sveper över gräset.

- PANG!!!!

Sam Spade har blixtnabbt dragit sin revolver och avlossat ett skott. De andra detektiverna kastar sig till marken. Det doftar krut och den öronbedövande knallen ekar bland tallarna.

Den skadskjutna örnen tar mark strax intill Rocky. Alla fjädrar på högra vingen är bortskjutna. Det var nära ögat.

Sam Spade blåser bort röken från pistolpipan. Monsieur Poirot reser sig upp och petar försiktigt på örnen med sin käpp.

- Örnen lever, säger monsieur Poirot. Inga köttår, inget blod, men fjädrarna på ena vingen är borta. Det dröjer nog länge innan den örnen kan flyga igen.

Basker-Ville kommer springande över ängen.

- Rocky, ropar han. Har du blivit skjuten?

Rocky ser medtagen ut, han ligger kvar i gräset och flämtar.

Sherlock Holmes har rest sig upp och står nu bredvid hunden. Han hajade till när han hörde Rocky skälla och ser mycket fundersam ut. Sherlock Holmes är inte bara en skicklig detektiv, han är dessutom mycket musikalisk.

Sherlock granskar Rocky med sitt förstoringsglas, men inser snabbt att det ju är skallet som ska förstöras. Om man gör det, låter skallet precis som det blodisande skall som de hörde dagen innan, tänker han. Samma fraseringar, melodi och harmoni. Bara mycket svagare i volymen.

Hans funderingar avbryts av Basker-Ville.

- Välkomna till Basker-Villes gård, säger han. Kom in på en kopp kaffe.

Basker-Ville går in och sätter på kaffebryggaren. Detektiverna följer efter. Rocky är på benen igen och eskorterar dem till verandan. När alla har satt sig vid kaffebordet, tar Miss Marple över ordet.

- Vi har samlats i detta rum för att lösa gåtan med de försvunna hattarna, börjar hon.

- Den gåtan kan jag lösa direkt, avbryter Basker-Ville. Han går till sitt arbetsrum och kommer tillbaka med en låda full med huvudbonader.

- Den här ser ut att tillhöra er, Mister Sherlock Holmes, säger han och ger honom hans hjortjägarhatt.

- Den här hatten måste tillhöra er, fortsätter han och ger damhatten till miss Marple.

- Och den här måste tillhöra monsieur Poirot, säger Basker-Ville och ger plummonstopet till den franske detektiven.

- Nu är ni väl alla glada och nöjda? frågar miss Marple som tycker det känns snöpligt att det avslöjande förhöret slutade så fort.

Miss Marple tar ordet igen.

- Det återstår två frågor att reda ut, säger hon barskt men vänligt.

- Hur gick det till när hattarna blev stulna?

- Var är Baskervilles monsterhund, som nästan skrämde livet ur Mr Walker?

- Jag skrämde? avbryter Mr Walker upprört. Jag har aldrig blivit skrämde i hela mitt liv!

Då hörs ett öronbedövande bråkande från verandan. Mr Walker flämtar till, liksom alla de andra detektiverna.

En monster-get, tänker alla samtidigt. De vänder sina förskräckta blickar mot fönstret. Där sitter en papegoja på räcket.

- Kajsa, ropar Basker-Ville förvånad. Vill du komma in?

Basker-Ville släpper in papegojan och berättar för detektiverna att Kajsa har lärt sig bräka av getterna i ladugården. Att det lät så högt berodde på att hon bräkt rakt in i hans mikrofon, som stod ute på verandan, där han brukar spela hårdrocklåtar när andan faller på. Han har tydligen glömt att stänga av förstärkaren.

När skräcken har lagt sig och lugnet återställts reser sig Sherlock Holmes.

- Där är vår monsterhund! utbrister han och pekar på Rocky. Hunden ser mycket liten och ofarlig ut där han sitter och viftar på svansen.

- Jag kände igen skallet redan ute i trädgården, förklarar Sherlock. Han måste ha skällt i mikrofonen när Mr Walker var på hemväg genom skogen igår.

- Nu har vi hittat vår monsterhund, säger miss Marple och kliar Rocky under hakan.

- Men hur hamnade alla hattarna här? Och varför blev de stulna?

Om Rocky hade kunnat prata hade han förklarat att han tyckte Villes basker var så ful. Ja verkligen *fruktansvärt ful*. Det var därför han hade tagit alla detektivernas hattar. Till och med miss Marples tanthatt var bättre, faktiskt. Han hade hoppats att Ville skulle börja använda en av dem i stället för den fula baskern.

Rocky slickar miss Marple på handen och fångar hennes blick. De tittar länge på varandra, ända tills miss Marple förstår precis vad han menar.

- Varför Rocky stal alla hattarna kan vi låta vara osagt. Jag förstår hans motiv, och det är starkt, säger miss Marple och sneglar på Basker-Ville, som har sin fula basker på sig. Rocky skulle bli frikänd, i vart fall om domaren har god smak när det gäller hattar. Men hur gick stölderna till?

Basker-Ville har suttit och skruvat på sig på sin stol, medan miss Marple talade. När hon tystnar tar han ordet.

- Jag såg när Rocky tog monsieur Poirots hatt, erkänner Basker-Ville och rodnar. Han kände sig inte särskilt stolt över att vara hattjuven Rockys husse.

- Rocky knuffade till honom, så att hatten kom på svaj, sen kom en kaja och tog hatten och flög iväg, berättar han. Rocky och fåglarna som bor här är goda vänner, så kajan gav hattarna till Rocky.

Miss Marple fångar Rockys blick. Han ser skamsen ut, men nickar.

Några dagar efter att detektiverna åkt hem, kom ett paket från miss Marple, med en snygg fransk basker, som passade perfekt. I paketet låg också det senaste numret av *Criminal Times*, där detektiverna alla skröt med hur de lyckats lösa *kriminalhistoriens svåraste fall*. Det första fall där alla bovarna var djur och där motivet var rent estetiskt, alltså ett brott som begicks för att byta ut något fult mot något vackert.

Tore Wizelius